

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

16de februar 1901.

27de aarg.

En tur i skoven.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I passer til en adresse paa over 5 eksemplarer leeres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. O. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar eksportionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 6.

Syndfloden.

Syndfloden var en straf over menneskene for deres synder. Rains efterkommere fik ogsaa Sets efterkommere til at synde, til at falde af fra Herren og foragte hans ord. Derfor saa Gud med bedrøvelse paa hele slegten, og i sin hellige vrede besluttede han at udrydde den af jorden.

Kun en familie fandtes der endnu, som frygtede Gud; det var Noah og hans hus. I dem havde Gud bevaret sin kirke paa jorden. Og denne sin kirke vilde Gud redde fra ødelæggelsen.

Vi kan heraf lære, at Gud opholder og bevarer sin kirke, om saa alle ting ellers gaar tilgrunde. De, som frygter Herren, skal bo trykkelig.

Svareledes Noah og hans familie skulde frelses, det hører vi af fortællingen. De skulde frelses i arken. Det viser os ogsaa Noahs tro, at han byggede arken og gjorde saa som Gud befalede ham, selv om han endnu paa lang tid ikke saa noget til floden, som skulde komme.

Det er den rette tro, at vi holder os til Herrens ord, selv om vi endnu ikke har seet det opfyldt.

Da arken var færdig til at modtage Noah, hans hustru og tre sønner og deres hustruer og et par af alle de dyr, som ikke kunde leve i vandet, kom vandfloden. Vandet ovenil blev øst ned over jorden, og vandet nedentil, eller inde i jorden, strømmede frem af jorden, indtil vandet steg 15 alen over de højeste bjerge.

Den ganste jord blev dækket med vand og stod under vand, indtil alt levende paa jorden blev udslettet.

Det var Guds straffedom over synden. Selv den uskyldige skabning blev for menneskenes synders skyld revent bort af ødelæggelsen. Deraf skal vi lære at forstrækkes for synden og ikke agte den ringe.

Det vil gaa ligedan til paa dommens dag. Da skal jorden ødelægges ikke ved vand, men ved ild. Og da vil ikke blot alt, som leber paa jorden, forgaa, men jorden selv skal fortæres af ilden.

Men ligesom der af syndfloden stod frem en fornøjet jord, saaledes skal der paa dommens dag blive en ny himmel og en ny jord, hvor kun de retfærdige skal bo.

Gud glemte ikke Noah og dem, som var med ham i arken. Han lod jorden atter blive tør, og Noah gik ud og ofrede Herren et takoffer. Saa skal ogsaa vi takke Herren, naar han frelser os fra nød og fare.

Saa giver Herren det naadige løfte, at han ikke mere vil ødelægge jorden for menneskets skyld, uagtet han havde god grund til at gjøre det. Thi ogsaa efter syndfloden var menneskets hjertes tanker onde fra ungdommen af. Vandfloden kunde ikke udslette synden. Kun Kristi blod kunde gjøre det. Og alene ved troen paa Kristus faar vi frelse fra synden. Denne frelse fik vi i daaben. Derfor siger ogsaa Guds ord, at ligesom Noah og hans familie blev frelst i vand, saa frelser nu daaben os.

Til tegn paa sit løfte, som Gud gav Noah, satte han regnbuen i skyen. Hver gang vi ser regnbuen, skal vi derfor minde Guds løfte, at han trods vor synd dog vil opholde og bevare verden, saa længe den skal vare, og give sæd og høst, frost og hede, sommer og vinter, dag og nat.

For sin tros skyld blev Noah valgt til at blive menneskenes anden stamfader, og med ham blev nu Guds kirke videre forplantet paa jorden.

I arken.

I arken var trykthed, den løftedes op af floden, som alt mon forøbe.

I arken var liv; over bjergenes top den gled over tusender døde.

Og Noah saa sitter i arken sit bo; thi ene paa Herren han hvilte i tro ved ordet, som var for ham veien.

Et unyttigt spørgsmål.

En mand spurgte engang dr. Martin Luther, hvad den fjære Gud vel havde taget sig for, før han skabte verden. "Det skal jeg sige dig", svarede Luther; "han sad i en birkelund og gjorde ris til saadanne unyttige spørgere."

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

"Det var om himlen og om Violet og om den store trængsel", mumlede Betty lidt utheldig. I det samme hørte hun kirkeklokker ringe fem.

"Åa er klokken saa mange alt. Jeg maa skynde mig hjem, for vi drikker te klokken fem. Mary vil lede efter mig."

"Ja jeg maa ogsaa gaa nu", sagde den unge dame; "jeg kommer hid igjen imorgen eftermiddag samme tid som idag, og da kan vi tale sammen."

"Hvad heder du?" spurgte Betty.

"Jeg heder Nesta."

"Og underviser du børn?" var det næste spørgsmaal.

"Ja, af og til i søndagskolen."

Betty saa straalende fornøjet ud, men sagde ikke mere; og hun skyndte sig nu hjemover saa fort hun kunde.

Femte Kapitel.

Prins.

Børnene sad allesammen og spiste frokost næste morgen, da det bankede paa kjøkkendøren. Mrs. Giles gik ud og kom ind igjen straks efter med en kurv, som hun satte paa gulbet.

"Dette er det rareste, jeg har seet", sagde hun, "jeg ved ikke, hvem det er ifra. Og se paa den adressen." Alle skyndte sig ivrige hen til kurven. Paa merkelappen stod der: "Til den lille pige, som altid gaar alene."

"Det er jo Betty det", raabte Molly ivrig, "det er ikke mig, for jeg gaar altid sammen med Douglas, men Betty gaar bestandig alene. Skynd dig at aabne den, kanske det er en deilig stor gave."

"Nei, det er noget levende", sagde barnepigen, som holdt paa at løse op snoren, der var omkring. "Kom hid Betty, du skal saa aabne det selv, siden det er til dig."

Betty gik hen og tog laaget af med skjælvende hænder, og da hoppede der en liden pæn, sort og hvid hund ud af kurven.

Der blev fryderaab paa alle børnene; og undren og nysgjerrighed. Hvem ialverden kunde have sendt den? Betty tænkte og gæstede, men sagde ingenting, da hun fandt skrevet paa et stykke papir, der var bundet til hals-

haandet paa hunden: "Fra en veninde, som haaber, at den maa blive dig en tro ledsager."

Hun slog sine arme om halsen paa den, klappede og kyssede den. "Tænk den er min, min ganske alene", sagde hun og saa op med straalende øine; "jeg vil have den bestandig, bestandig." Den lille hund snusede og slikkede, og fra den stund var de to uadskillelige.

Hele formiddagen var der undren og snaf om, hvem der kunde have sendt den, og tilsidst fortalte Betty om den strenge, alvorlige, gamle dame, som havde talt til hende i stoben.

"Jeg er sikker paa, hun sendte den", sagde Betty flere gange, "jeg er sikker paa, den er fra hende."

"Det var stammeligt af dig, at du ikke har fortalt os om dit eventyr fra stoben før", sagde Douglas, "den gamle damen er naturligvis en fe, som bor der. Gid hun vilde sende mig ogsaa noget!"

"Kanske hun er en slem heks", sagde Molly, "kanske hun har stabt en prins om til denne hunden. Vi maa se at finde ud et middel eller nogle træfford, saa vi kan saa ham til at blive prins igjen."

"Nu ved jeg, hvad den skal hede", sagde Betty, "den skal hede Prins."

Barnepigen havde først betæneligheder ved at saa en saadan forøgelse til familien, men Mrs. Giles sagde: "Nei lad Betty saa beholde den en stund; hun blir nok snart kjed af den, og naar dere reiser tilbage til London, kan den være igjen her hos os. Det er en fin race, saa vi faar nok solgt den, hvis vi ikke vil beholde den."

Det var heldigt, at Betty ikke hørte dette. Prins havde hurtig fyldt et tomt rum i hendes lille hjerte. Hun var et barn med sterke følelser og med en sterk længsel efter nogen at elske og efter at blive elsket igjen. Ikke mange kunde tænke, at den kvikke og vilde Betty gik og længtes efter sympati og kjærlighed, og at hun sølte sig meget ensom midt i søstendeflokken.

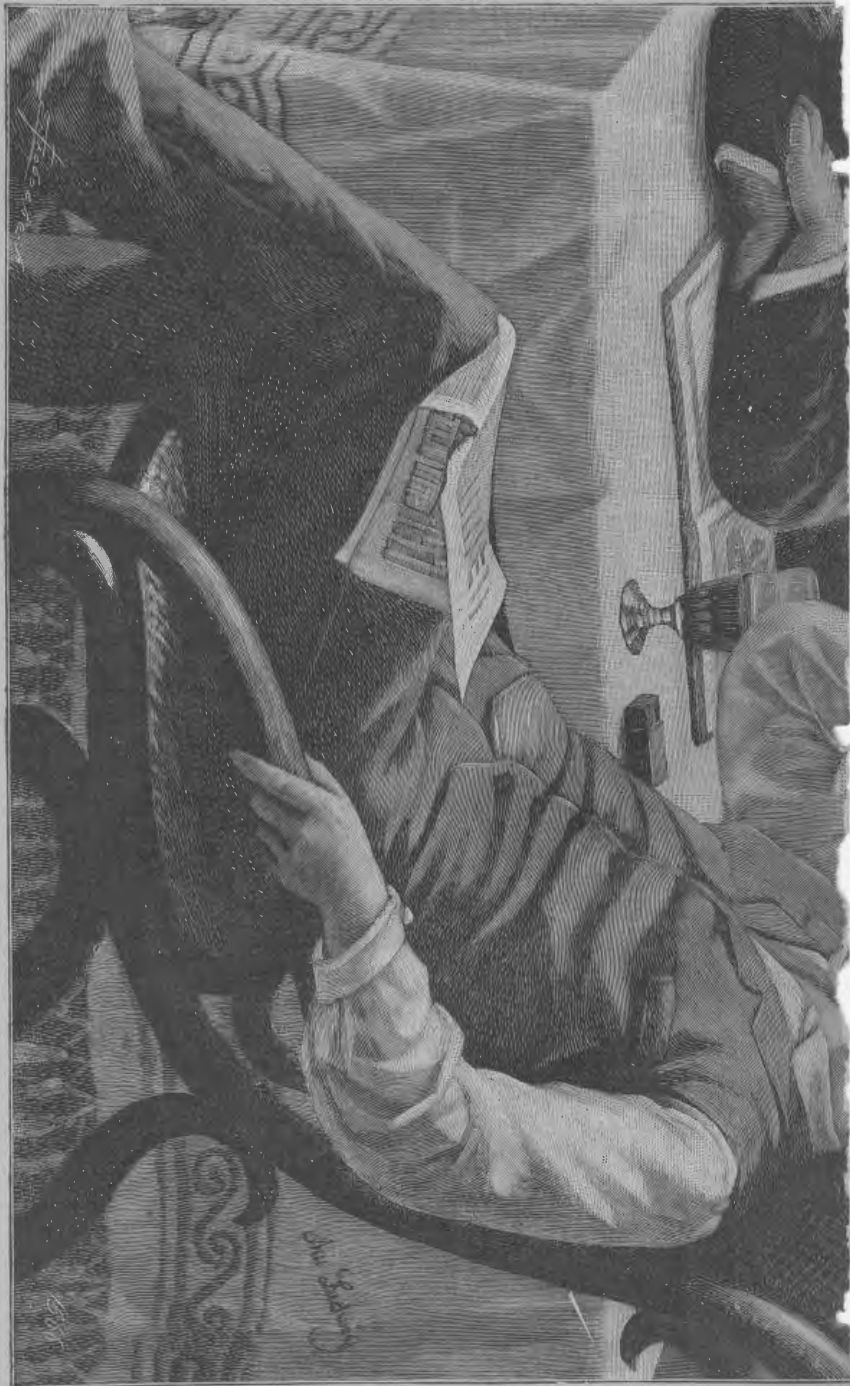
Betty var saa optaget med Prins hele den første dag, saa hun rent glemte, at hun havde aftalt at møde sin nye veninde i kirken; men efter tetid husede hun det.

"Molly", sagde hun, "tror du, jeg kan tage Prins med mig paa en spaertur? Tror du, den vil følge med mig?"

"Hvorhen skal du gaa? Er det langt?"

"Jeg skal gaa og hilse paa en dame, som jeg kjenner. Jeg tror, det er hende, som mr. Roper talte om. Hun heder Nesta, men han

शिवस्य फारस प्रसिद्धः.

talbte hende Moder Nesta. Huster du ikke, jeg fortalte dig om det en aften? Hun er svært gammel, men ser ganske ung ud; og det maa sikkert være hende."

"Hvor traf du hende?"

"Jeg traf hende i kirken."

"Jasaa", sagde Mollh ligegyldig, "jeg liker ikke folk i kirken. Mary sagde, hun vilde tage os med til kirken imorgen, men gid hun vilde glemme det, for Douglas og jeg vil heller lege kirke i haven imorgen. Der er et æbletræ, som er akkurat som en prædikestol."

"Mollh!" raabte nu Douglas, "kom og vær med mig ned til elven, saa skal vi forsøge at fiske."

Dg Mollh sprang. Tvillingerne holdt paa at lege i haven og Mary sad i skjottenet og slog af en passiar med sin svigerinde mrs. Giles.

Betty tog sin straahe paa, talbte paa Prins og skyndte sig saa henover veien til kirken. Det gik ikke saa hurtigt, for Prins hestede hende meget med sine utallige spring hid og did. Aftenskyggerne var alt beghndt at blive lange, da de naaede kirken. Betty tog Prins paa armen og bar den ind.

"Du maa ikke gjø her", sagde hun, "for i kirken maa vi altid være ganske stille. Nu skal jeg vise dig en nydelig liden pige, som ligger saa rolig; jeg har taget med nogle forglemmigeier til hende."

Hun gik derhen, men blev forstrækket, da hun saa en høi, fremmed herre staaende ved monumentet.

Han saa ikke Betty med det samme. Han stod med rynkede brunn og læberne tæt sammenknæbne under den svære moustache. Han stod mørk og alvorlig og betragtede marmorbilledet af det hvilende barn. Saa tog han en af de visne liljer og saa udbrende paa den.

"Naturens skrøbelige frembringelser kan ikke eksistere længe i denne haarde, kolde verden", mumlede han, "men hvor jeg forsøgte at skjermehende mod ethvert vindstød."

Han fik nu øie paa Betty. "Hvad gjør du her, barn?"

Det var de samme ord, Betty havde hørt af den gamle dame i stoven, og hun beghndte at undres paa, om hun nu igjen var paa forhuden vei.

"Er kirken din?" spurgte hun lidt hange, "kanste jeg ikke har lov at være her? Jeg kom bare for at se den lille pigen."

"Kjender du noget til hende?"

"Nei, men jeg vilde gjerne høre om hende."

Jeg er saa glad i hende, og hun skal faa nogle blomster af mig idag."

"Er det dig, som har lagt disse liljerne her?"

"Ja, de er døde nu, ikke sandt?"

"Jo naturligtvis; dette er dødens sted."

Betty forstod ikke hans bitre tone. Hun pegte paa Violet og sagde: "Vil du gibe hende disse forglemmigeier, eller vil du løfte mig op, saa jeg kan gjøre det selv?"

Han løftede hende op, og hun lagde blomsterne i Violets hænder.

Saa sagde Betty:

"Jeg tror ikke, hun er virkelig død; hun er vist bare slyttet op til himlen for at slynge. Ved du, om hun kom ud af den store trængsel?"

"Hvad mener du, barn?"

"Har du ikke læst det skriftsted om dem, som er komne ud af den store trængsel?"

Men den mørke, alvorlige herre svarede hende ikke et ord, men gik hurtig ud af kirken og slog døren i efter sig.

Betty saa forstrækket efter ham.

"Jeg maa vist ogsaa gaa nu", tænkte hun, "jeg kom forsent idag til at møde damen, som spiller. Jeg maa komme igjen en anden gang."

Udenfor kirken traf hun en gammel, graa-haaret mand, den gamle graver, der tog sin aftenspasertur paa kirkegaarden.

"Er det dig, som smelber kirkedøren igjen sliq?" spurgte han Betty.

"Nei det var ikke mig; det var en herre."

"Na ja, da ved jeg, hvem det var; det var sikkert mr. Rusfell. Det er ingen, der er her saa ofte som ham."

"Er han Violet Rusfells far?" spurgte Betty ivrigt.

Den gamle mand nikkede.

"Ja han er hendes far, og han vil aldrig komme over sin sorg. Hun var hans søsten, og da hun døde, blev han aldeles forvilet. Ak ja, jeg maa nok grave baade for unge og gamle."

"Vær mr. Rusfells her?" spurgte Betty.

"Ja det gjør han. Han har store eiendomme her og nok af penge. Men rigdommen kan ikke trøste ham. Det er en mand, som har haft mange forger. Hans kone døde, og han hadde bare lille Violet igjen, men saa blev ogsaa hun syg. Dg her kom mange læger fra London, men hvad hjalp det? Hun døde, og mr. Rusfells holdt paa at gaa fra forstanden af sorg. Han stengte sig inde i uger og dage, og da han kom ud, hadde han hugget hendes billede i sten. Du kan se det i kirken. Da han var ung, hadde han båret i fremmede lande og lært at blive billed-

hugger, og han var en kbit og liblig mand engang. Men nu er han ligesaa haard og kold, som stenen han hugger. Jeg ser ham hver dag, men aldrig er det saa meget som et smil eller et venligt ord. Al ja, det er sorg og msie og trængsel, som er vor lod hernebe."

Betty lyttede aandeløs til alt, hvad den gamle graver sagde.

"Har du ogsaa haft sorg og trængsel?" spurgte hun.

"Na ja da, det er sikkert. Jeg har mistet fets hørn, og sidst af alle min kone, og jeg har gravet deres grave selv. Saa jeg har haft nok af sorg og trængsel."

"Da er du jo aldeles færdig til at dø", sagde Betty og saa alvorlig paa ham, "du hører med til dem, som er komne ud af trængselen. Jeg kan et skriftsted om det; skal jeg læse det for dig? "Dette er dem, som er komne ud af den store trængsel og har tvættet sine lange kjortler og gjort dem hvide i lammets blod." Den første halvdel af skriftstedet passer godt for dig, men det passer ikke for mig, for jeg er ikke kommen i trængsel endda."

Den gamle graver stod taus en stund. Saa sagde han:

"Jeg ved nu ikke saa sikkert, om jeg er aldeles færdig til at dø. Men jeg er nu ikke værre end de fleste da, jeg gjør ingen mand fortræd, og jeg gaar ofte i kirken."

"Gid jeg var saa bra, som du er", sagde Betty og saa beundrende paa ham, "jeg er værre end de fleste og gjør megen fortræd, siger Mary. Men nu maa jeg nok skynde mig hjem, for det er saa sent, og hun vil skjende, hvis jeg blir længer. Farvel!"

Og Betty og Prins sprang afsted hjemover, mens den gamle graver stod og saa efter dem.

"Det var en sød liden en", sagde han; "Gud velsigne hende. Hun er vist mere beredt til at dø, end jeg er. Jeg tror, jeg gaar hjem og læser et kapitel i min gamle bibel —."

Sjette kapitel.

Ikke længer en som.

Den næste dag var en søndag, og barnepigen tog de tre ældste hørn med sig til kirken.

Betty saa sig forgjæves om efter sin veninde Nesta. Ved kirkebøren saa hun den gamle graver, som hilste paa hende med et blidt nik. Og hun saa mr. Russell sidde trist og alvorlig. Drglet blev idag spillet af en skolelærer, men efter Nestas musik syntes det ikke at være samme

instrument. Betty sad meget voligere end sine søstrende. Fra den plads hun havde, kunde hun se lille Violets monument, ja hun kunde endog se forglemmigeierne, men de var visne nu. Mollh og Douglas syntes ikke om at være i kirken, tiden falbt dem for lang, og barnepigen maatte ofte bede dem sidde stille.

Til sidst var gudstjenesten forbi, og de kom ud i den varme, deilige junidag. Mary traf mange bekjendte paa kirkegaarden, og mens hun talte med disse, gik Mollh smaat hjemover i forveien. De var i sin bedste søndagspuds med hvide, stivede kjoler og store solhatte. "Hvor er Douglas?" spurgte Betty. (Fortf.)

Ved afskeden fra hjemmet.

(Skrevet af en 15-aarig landsgut, da han skulde rejse fra hjemmet.)

Mel.: Nu hviler Mart o. s. v.

Al, hør o kjære fader,
du, som din haand oplader
saa naaderig og god,
du, som saa tidt har hjulpet,
naar hølgerne har skulpet
og raset volbsomt om vor fod!

Jeg er det unge sivet,
som snart skal ud i libet
og prøve, hvad det er;
thi saa har du det maget,
at jeg ei end har smaget
den nød, som ofte møder her.

Du gav forældre kjære,
som prøvede at lære
mig vei til salighed.
O, at jeg derfor kunde
dem lønne nogenlunde
Med kjærlig sønlig lydhighed!

Du, som dit faar opleder
og kjærligt om det freder,
mig paa min vandring led!
O sæt mig blandt din grøde,
som du ei vil forstøbe,
hjælp mig i alt ved ham, som stred!

Naar dig det vil behage
at ende mine dage,
da tag mig til dit hjem,
da lad mig møde mine,
som du har talt blandt dine!
Al lad dem alle komme frem!

Til billederne.

En tur i skoven.

Sn kold, frostklar januardag i skoven. Den indbyder til en tur, synes ræven. Hjemme i hulen er der tomt. Ikke andet end fjær findes der noget sted, og fjærene er saa ufordøjelige. Til bondens gaard nytter det lidet at vende sig. Gjøes og høns og ænder er sikkert nok i hus; ikke en glugge er aaben i slig fulde. Og desuden er det ikke uden fare. Sneen gjemmer jo paa sporene og hundene passer paa.

Nei da er det bedre at forsøge en tur i

skoven. Et vaagent øje og en fin næse kunde nok spore en aarhøne eller en røi, som ikke er ganske skjult under sneen, og saa kunde den dygtige jæger kanske alligevel faa fuglesteg tilkøvels.

Altfaa afsted, pelsen er alt paa og fetlærstøvler bruger han ikke.

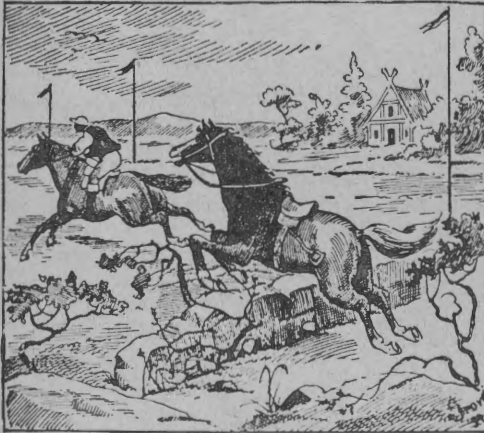
Paa fars plads.

Naar far kommer hjem, træt af dagens stræv, liker han godt at tage frakken af, sætter sig godt til i den magelige lænestol og tænder en god cigar, medens han ser i avisen og nipper til det glas svaledrikke, som mor har sat frem til ham paa bordet.

Den plads er nok værd at eftertrægte, synes børnene. Og det er den i sandhed ogsaa. Hvem skulde ikke gjerne ville naa sin gode, hæderlige og dygtige fars plads. Men idag har Jakob taget den paa uberettiget maade. Man blir ikke far i huset fordi man trækker tøien og sætter sig i fars stol med avisen over knærne, selv om man dertil røger cigar og endogfaa kan blæse ringe. Dette faar nok Jakob føle om en times tid, naar hans ansigt bliver blegt, hans øine matte og hans indvolde gjør oprør. Hans smaa søskende smiler nok til ham, men nogen stor ærbødighed er der just ikke i smilet.

Nei vær flittig flink og brav, da kan du engang med større ret og bedre samvittighed indtage fars sæde.

Sitserbillede.

Hvor er rytteren?

Billedgaader.

P

S